

Intervenció de José Montilla a l'acte de presentació del llibre "José Montilla: radiografia de la calma", escrit pel periodista Juan Ramón Iborra

CCCB. Barcelona, 9 d'octubre de 2006

Bona tarda, amics i amigues

Abans que res, volia felicitar el Juan Ramón Iborra perquè el què ha fet té molt de mèrit. Com sabeu, fer-me parlar a mi no és molt fàcil. I jo crec que el Juan Ramón és la persona que m'ha fet parlar més estona que mai. Aprofito per desitjar-li que es recuperi ben aviat.

A més, encara té més mèrit, perquè per poder escriure aquest llibre en temps rècord, per culpa de la meva atapeïda agenda el pobre Juan Ramón m'ha hagut de seguir per totes bandes.

Aquest llibre està fet d'aquestes converses que hem tingut tots dos durant aquests darrers mesos. Unes converses on m'ha preguntat sobre tots els temes imaginables. Us puc assegurar que ha estat un interrogatori força exhaustiu.

Fins i tot la meva dona ha descobert coses que ella desconeixia.

Quan he tingut el llibre a les mans, m'ha fet molta il·lusió veure'l. De fet, quan em van proposar aquest projecte vaig acceptar de seguida. Encara que després ho vaig pensar millor. Això que vulguin escriure un llibre sobre tu vol dir que ja t'estàs començant a fer gran.

Durant les converses, les seves preguntes sobre el meu passat m'han obligat a fer un gran exercici de memòria. A esforçar-me per ordenar els meus records i recuperar vivències que creia oblidades. Així per exemple, he descobert que hi ha algun capítol de la meva vida que creia oblidat i gràcies al Juan Ramón l'he pogut reviure.

I desgraciadament hi ha altres capítols que a mi i a molta gent ens agradaria més no haver de recordar mai.

Repasant el llibre també he pogut constatar que la meva passió per la política és una constant en tota la meva vida.

I si sempre m'ha apassionat la política, imagineu-vos com n'estic d'il·lusionat ara que opto a ser President del meu país. Que ja que hi som, aprofito per dir-vos que estic segur que guanyaré aquestes eleccions i seré el nou President de Catalunya.

Però això no és un míting i no he vingut a convèncer a ningú. Encara que si em voteu, no estaria malament.

Bromes a banda, un dels records més emocionants de la meva vida, encara que és molt recent, va ser quan els companys del PSC em van anomenar candidat a la Generalitat.

Tots coneixeu els meus orígens. Ja sabeu doncs que sóc català d'elecció i de sentiments.

I quan veig les oportunitats que m'ha donat aquest país, sento més que mai que la meva decisió de fer-me català valia la pena.

Catalunya és per a mi una terra d'acollida i de llibertat. És també la terra on he plantat les meves arrels. On han nascut els meus fills i on he volgut construir el futur dels meus.

És evident que estic molt orgullós de ser català. I lluitaré perquè totes les persones que visquin i treballin aquí també se sentint orgulloses de ser catalanes.

No em vull estendre més. És lleig recomanar un llibre on un mateix és el protagonista.

Però crec que com a mínim, el llibre es mereix que li doneu una ullada.

Moltes gràcies.